

Kirkerådet, Mellomkirkelig råd, Samisk
kirkeråd
Postboks 799 Sentrum

0106 OSLO

Dato: 14.03.2023

Vår ref: 22/04547-3

Deres ref:

Høring - adgangen til å vektlegge samlivsform ved tilsetting i Den norske kirke

I møte 08.02.2013 ble det gjort følgende vedtak i sak 4/23:

Svar på høring om adgangen til å vektlegge samlivsform ved tilsetting i Den norske kirke gis i samsvar med innkomne forslag og voteringen i møtet.

Høringsforslag fra bispedømmerådsmedlemmene Bjåstad, Egebakken, Hersvik, Heskestad og Ådna:

Votering: 5 stemmer

Dette høringsforslaget fikk flertall med bispedømmerådsleders dobbeltstemme.

Flertallets høringsforslag har følgende ordlyd:

1. Innledning

På bakgrunn av vedtak i Kirkerådet 9. desember 2022 i KR-sak 100/22 la Kirkerådet 21. desember ut en invitasjon til å delta i høring om adgangen til å vektlegge samlivsform ved tilsetting i Den norske kirke med 15. mars 2023 som svarfrist. Det fremgår av kunngjøringsbrevet at denne høringen inngår i en prosess med å forberede en sak som etter planen skal fremmes for Kirkemøtet 2023. Stavanger bispedømmeråd takker for anledningen til å ytre seg i denne saken.

Høringsnotatets form

Høringsnotatet har form av en 10 siders saksutredning, som munner ut i at Kirkerådet ønsker å foreslå overfor Kirkemøtet at det «skal treffe et generelt vedtak som slår fast at tilsettingsorganer i Den norske kirke ikke skal forskjellsbehandle søkere på grunn av likekjønnet samlivsform» (s. 10). Fordi høringsnotatet, til forskjell fra hva som er tilfelle i en del andre høringer, ikke formulerer ett eller flere spørsmål eller saksmomenter som høringsinstansene bes om å ta stilling til, er det overlatt til dem som avleverer høringssvar, hvordan det utformes. Dersom man er enig i forslaget i notatet og mener at notatet inneholder en dekkende og tilstrekkelig argumentasjon og begrunnelse, kan høringssvaret innskrenkes til en kortfattet tilslutning. Dersom man derimot er uenig i forslaget, slik tilfellet er for Stavanger

bispedømmeråds vedkommende, er det nærliggende å gi et noe mer omfattende hørings svar.

2. Har saken læremessige implikasjoner?

Høringsnotatet opplyser om at når Kirkerådet foreslår overfor Kirkemøtet at praksis i tilsettingssaker skal strammes inn, legger det «til grunn at denne saken ikke har læremessig karakter» (s. 2). Forslaget innebærer ikke at Den norske kirke «på generelt grunnlag går bort fra at det eksisterer to teologisk legitime syn i det underliggende lærespørsmålet» (s. 10). Er dette et holdbart premiss og en korrekt vurdering?

Dagens tilsettingspraksis i Den norske kirke har grunnlag i vedtak i Kirkemøtet 2007 i KM-sak 07/07 *Tilsetjing og vigsling i Den norske kyrkja av homofile i partnerskap. Konsekvensar av fråsegna frå Lærenemnda 2006*. Av dette vedtaket fremgår at Kirkemøtet 2007 mente at tilsettingspraksis ikke kan frikobles fra teologiske, læremessige vurderinger. Vi siterer punktene 2 og 3 i vedtaket:

2. [...] Kyrkjemøtet (slår) fast at det òg for framtida er kyrkjeleg grunngeving for ikkje å ordinere, vigse, tilsetje eller gi tenestebrev til homofilt samlevande i partnerskap dersom biskop eller tilsetjingsorgan vurderer at det ikkje er i tråd med det som er kyrkja si lære og kyrkja sitt formål, og/eller av omsyn til aktuell(e) kyrkjelyd(ar).
3. Kyrkjemøtet understrekar at det i behandlinga av denne saka alltid har lagt til grunn at Den norske kyrkja er eit trussamfunn og derfor forstår ordningane sine for ordinasjon, vigsling, tilsetjing og tenestebrev som uttrykk for det trusgrunnlaget kyrkja har, òg når kyrkja har og praktiserer ulike syn i saker av slik karakter.

Etter endringen i ekteskapsloven fra 1. januar 2009 meldte spørsmålet om kirkelig vigsel av likekjønnede seg, og Kirkemøtet 2016 gjorde vedtak i KM-sak 17/16 *Kirkelig vigsel for likekjønnede par*, der punkt 2 lyder:

2. Kirkemøtet viser til tidligere vedtak som understreker at uenighet i dette spørsmålet teologisk bedømt ikke er av en slik karakter at det gudstjenestelige og sakramentale fellesskapet i Den norske kirke må brytes. Begge syn på likekjønnet ekteskap kan derfor gis rom og komme til uttrykk i kirkens liturgiske ordninger, undervisning og forkynnelse.

Kirkerådet hevder at dets forslag om å fjerne adgangen til å vektlegge samlivsform ved tilsetting ikke utfordrer og berører tidligere vedtak om at det i Den norske kirke eksisterer to teologisk legitime syn på likekjønnet ekteskap. Det nettopp siterte punktet i KM-sak 17/16 spesifiserer at begge synene gis rom og får komme til uttrykk i kirkens liturgiske ordninger, undervisning og forkynnelse. At det her ikke sies noe eksplisitt om kirkens tilsettingspraksis, er en naturlig begrensning fordi saken i 2016 dreide seg spesifikt om vigsel (og forbønn for borgerlig inngått ekteskap). Vedtaket i 2016 må leses i forlengelse av det ovenfor omtalte vedtaket fra 2007, der ordningene for tilsetting eksplisitt er omtalt som uttrykk for kirkens trosgrunnlag. Naturligvis kan og vil undervisning og forkynnelse om likekjønnet ekteskap ikke komplett løsrives fra spørsmålet om tilsetting av likekjønnet samlevende i vigslende stillinger, og slik sett foreligger en klar kontinuitet mellom vedtakene i Kirkemøtet i 2007 og 2016.

Når Kirkerådet vurderer det slik at fjerning av adgangen til å forskjellsbehandle søkere på grunn av likekjønnet samlivsform ikke har læremessige implikasjoner, er det sannsynlig at de fleste kirkemedlemmer som er for likekjønnet vigsel, støtter denne vurderingen. Blant de 88 medlemmene av Kirkemøtet som i avstemningen i KM-sak 17/16 gav sin tilslutning til vedtaket, inngikk imidlertid også et ukjent antall personer som ikke ønsket kirkelig vigsel av likekjønnede par, slik det fremgår av punkt 4 i vedtaket:

4. Et mindretall i Kirkemøtet ønsker ikke kirkelig vigsel av likekjønnede par fordi det strider mot deres forståelse av ekteskapet. De av mindretallet som støtter dette vedtaket, tar likevel til etterretning Kirkemøtets sammensetning, og at slike liturgier derfor vil bli utarbeidet og implementert.

Det er sannsynlig at mange som finner sin oppfatning dekket av dette punktet i vedtaket, som altså kombinerer en personlig prinsipiell overbevisning om at ekteskap kun kan inngås mellom én mann og én kvinne, med en aksept av at Den norske kirke etter vedtak i Kirkemøtet 2017 også har en vigselsturgi som kan anvendes for likekjønnede par, ikke deler Kirkerådets vurdering om at fjerning av adgangen til å vektlegge samlivsform ved tilsetning ikke har læremessig karakter.

Før forslaget i KM-sak 17/16, som fikk tilslutning fra 88 av 115 medlemmer, ble vedtatt, stemte Kirkemøtet over et alternativt forslag: «Kyrkjemøtet seier [...] nei til å innføre vigslingsliturgi for likekjønna par eller forbøn for borgarleg inngåtte ekteskap mellom likekjønna.» Et mindretall på 31 medlemmer av Kirkemøtet stemte for dette forslaget. Også de medlemmer av Den norske kirke som finner sin oppfatning gjenspeilt i dette mindretallsforslaget, har en fullt berettiget tilhørighet i Den norske kirke. De har, uten selv å åpne opp for den utvidede vigselpraksisen, fastholdt det standpunkt som tidligere var enerådende som Den norske kirkes offisielle lære om ekteskapet, og som ifølge det ovenfor siterte punkt 2 i vedtaket i KM-sak 17/16 fremdeles er ett av to teologisk legitime syn på ekteskapet, som det gis rom for i kirkens liturgiske ordninger, undervisning og forkynnelse. Det er all grunn til å anta at denne gruppen ikke finner sin oppfatning ivaretatt av Kirkerådets premiss om at den foreslåtte innstramningen i tilsettingspraksis er uten læremessige implikasjoner.

Det foreligger saklig og logisk korrespondanse mellom et læremessig standpunkt om at ekteskapet er for én mann og én kvinne, forfektning av dette standpunktet i undervisning og forkynnelse og en eventuell vektlegging av likekjønnet samlivsform ved tilsetning i vigslede stillinger i Den norske kirke. De som står for det nye synet på ekteskap, bør derfor være tilbakeholdne med å postulere på vegne av hele det kirkelige fellesskap at et forbud mot forskjellsbehandling av søkere på grunn av likekjønnet samlivsform ikke medfører en teologisk stillingtagen. Her kan det se ut til at et flertall i kirken foreslår en endring i tilsettingspraksis som favoriserer dets eget læremessige standpunkt, mens de som i ekteskapssaken fastholder kirkens tradisjonelle forståelse, fratras mulighet til å la dette fremdeles legitime synet få konsekvenser i tilsettinger.

3. Loven ivaretar mindretall i trossamfunnene

Høringsnotatet ser ut til å gi en presis og dekkende redegjørelse for de rettslige rammene for lovlig forskjellsbehandling ifølge Likestillings- og diskrimineringsloven og tidligere lovforarbeider med relevans for forståelsen av dagens regler. Utgangspunktet i loven, med åpenbar aktualitet for alle trossamfunn, er at forskjellsbehandling ikke er i strid med det generelle forbudet mot diskriminering dersom den har et saklig formål, er nødvendig for å oppnå formålet og ikke er uforholdsmessig inngripende overfor den eller dem som forskjellsbehandles (jf. § 9). Dersom et tilsettingsorgan mener at forholdene omtalt i § 9 angående lovlig forskjellsbehandling er relevante i en tilsetning, er det tillatt å innhente opplysninger om bl.a. religion, livssyn og samlivsform; dette må det i tilfelle informeres om i utlysningen av stillingen (jf. § 30). Når tilsettingsinstanser i Den norske kirke med grunnlag i KM-sak 07/07 har vektlagt samlivsform, har dette blitt håndhevet i overensstemmelse med Likestillings- og diskrimineringsloven. Kravet i lovens § 30 om at dersom opplysninger om stillingssøkers samlivsform, religion eller livssyn vil eller kan bli vektlagt, «må dette oppgis i utlysningen av stillingen», har funnet noe varierende tekstlige nedslag. Som et eksempel kan nevnes formuleringen som Stavanger bispedømme benytter i utlysninger og annonseringer av preste- og prostestillinger: «Opplysninger om samlivsform vil kunne bli innhentet og vektlagt ved tilsetning (jfr. § 30 i likestillings- og diskrimineringsloven).»

Så lenge det hersker enighet innad i et trossamfunn om berettigelsen av lovlig forskjellsbehandling i tilsetning i visse stillinger med henblikk på hva som er nødvendig for å oppnå virksomhetens formål, er det uomtvistet at praksisen har dekning i norsk lov. Men hvordan stiller dette seg dersom det råder uenighet i trossamfunnet? Med henvisning til bl.a. Odelstingsproposisjon nr. 79 (2008–2009) *Om lov om endringer i arbeidsmiljøloven, likestillingsloven, diskrimineringsombudsloven og diskriminerings- og tilgjengelighetsloven* redegjør høringsnotatet for at full enighet om hva som er et saklig formål som berettiger lovlig forskjellsbehandling, ikke er en betingelse for at bestemmelsene i §§ 9 og 30 i Likestillings- og diskrimineringsloven kommer til anvendelse. Med tilslutning til hva utvalget som hadde utredet sakskomplekset (NOU 2008: 1 *Kvinner og homofile i trossamfunn*) hadde uttalt, heter det i proposisjonen «at det er rom for uenighet om lære- og trosspørsmål internt i et trossamfunn», og at

«forskjellsbehandlingen (kan) anses som religiøst begrunnet og ha et saklig formål, selv om det ikke er enighet om disse spørsmålene innad i trossamfunnet. Det bør heller ikke kreves at fortolkningen har støtte blant et (bestemt) flertall i trossamfunnet. Den norske kirke vil dermed kunne begrunne forskjellsbehandling av homofile også etter vedtaket på Kirkemøtet i 2007, siden kirken uttrykkelig mener at det er en kirkelig begrunnelse for begge standpunkter» (sitert fra høringsnotatet, s. 4–5).

Det er påfallende at Kirkerådet anbefaler Kirkemøtet å frata alle tilsettingsorgan i Den norske kirke en rett som norsk lov gir dem. Mens lovverket ivaretar retten til grupperinger innad i trossamfunn som totalt sett er i mindretall, men som regionalt og lokalt kan utgjøre et beslutningsdyktig flertall, til å utøve en saklig begrunnet forskjellsbehandling, ønsker Kirkerådet å innskrenke handlingsrommet for tilsettingsorgan som mener det fortsatt er saklig begrunnet å etterspørre samlivsform. Premisset for innstrammingen er en påstand om at denne endringen ikke har læremessige implikasjoner. Som redegjort ovenfor, er dette en feilaktig forutsetning. Den norske kirke har medlemmer som mener at ekteskapet er eksklusivt heterofilt, og som oppfatter et eventuelt forbud mot å kunne vektlegge samlivsform ved tilsetninger i vigslede stillinger som et innskrenkende inngrep i utfoldelsen av sitt teologiske læresyn.

Særlig når det på menighetsplan foreligger reservasjon eller motstand mot homofilt samliv, er det grunn til å ta hensyn til dette, f.eks. for et bispedømmeråds vedkommende i ansettelsen av prest. Dette anliggende er eksplisitt tatt inn i punkt 2 av vedtaket i KM-sak 07/07, ovenfor sitert i sin helhet: «Kyrkjemøtet (slår) fast at det òg for framtida er kyrkjeleg grunngeving for ikkje å [...] tilsetje [...] homofilt samlevande [...] av omsyn til aktuell(e) kyrkjelyd(ar).» En klok og ansvarlig håndtering av tilsettingsmyndigheten tilsier at bispedømmerådene som samlet kollegium tar hensyn til variasjonene i menighetene når søkerens egnethet for tjenesten vurderes. Dersom en person som lever i en likekjønnet relasjon, ansettes i en menighet der det tradisjonelle synet på ekteskapet står sterkt, vil konsekvensen lett bli spenninger mellom prest og menighet som begge vil være skadelidende av. Denne muligheten til å ta hensyn til forholdene i aktuelle menigheter skal naturligvis ikke være begrenset til bispedømmeråd, men gjelder like fullt for kirkelige fellesråd og menighetsråd. Det er derfor viktig at adgangen lovverket gir tilsettingsorganene i Den norske kirke til å vektlegge samlivsform ved tilsetning ikke fratras dem av Kirkemøtet.

4. Kan og bør Kirkemøtet i en sak som denne overkjøre alle tilsettingsorgan i Den norske kirke?

De fleste tilsetninger i Den norske kirke skjer i menighetsråd, kirkelige fellesråd og bispedømmeråd. Kirkerådet varsler i høringsnotatet at det vil foreslå at Kirkemøtet 2023 skal treffe et generelt vedtak om «at det ikke lenger skal være tillatt å legge

vekt på likekjønnet samliv ved tilsetning i hele trossamfunnet Den norske kirke, ikke bare i rettssubjektet Den norske kirke» (s. 6).

Vurderingene vi har anført i det foregående, tilsier at det er tvilsomt at Kirkemøtet kan pålegge tilsettingsorganene å avstå fra å vektlegge samlivsform i tilsetninger. Årsaken er at en slik eventuell praksis har sin basis i et legitimt teologisk læresyn (jf. kapittel 2), og at norsk lov respekterer og legitimerer at også grupper som totalt sett er i mindretall innad i sine trossamfunn, kan benytte retten til lovlig forskjellsbehandling også dersom flertallet i vedkommende trossamfunn avstår fra det (jf. kapittel 3).

Også dersom premisset om at fjerning av adgangen til å vektlegge samlivsform ved tilsetning ikke har læremessige implikasjoner, skulle være korrekt, må det like fullt ansees som særdeles uheldig og uklokt om Kirkemøtet fratrukker alle tilsettingsorgan denne adgangen. Et slikt inngrep fra Den norske kirke sentralt i alle tilsettingsorgans utøvelse av sin tilsettingsmyndighet utfordrer nemlig de demokratiske strukturene i Den norske kirke.

Så sent som i forrige kirkevalgperiode (2016–2019) benyttet fremdeles fire bispedømmeråd muligheten til å vektlegge homofil samlivsform ved tilsetninger, slik Likestillings- og diskrimineringsloven gir anledning til. Etter vedtak innad i bispedømmerådene har tre av disse i mellomtiden endret sin praksis mens vi i Stavanger bispedømmeråd har vedtatt å følge samme praksis som tidligere. Hva er årsaken til at flertallet i Kirkerådet nå på grunnlag av et brev fra Åpen folkekirke 7. oktober 2021 i KR-sak 100/22 har satt i gang denne høringen med et eksplisitt erklært formål om at Kirkemøtet skal overstyre tilsettingspraksisen i alle tilsettingsorgan? De nevnte eksemplene viser at de enkelte bispedømmeråd foretar bevisste vurderinger av egen tilsettingspraksis, og hvis et flertall innen rådene ønsker endring, gjør de vedtak om det. Demokratiske hensyn tilsier at beslutningen om hvorvidt bispedømmeråd ønsker å benytte adgangen til å vektlegge samlivsform ved tilsetning eller ikke, tas på dette nivået i kirkestrukturen og ikke på det overordnede nivået som Kirkemøtet utgjør. Dersom kirkens medlemmer i et bispedømme ønsker en endret praksis, kan de påvirke sammensetningen av bispedømmerådet gjennom kirkevalget.

Kirkerådet innrømmer i høringsnotatet at det ikke har kunnskap om i hvilken grad de kirkelige fellesrådene og menighetsrådene benytter adgangen til å vektlegge samlivsform ved tilsetninger. At man uten nærmere kjennskap til lokal praksis nå fra sentralt hold legger opp til at Kirkemøtet skal gjøre vedtak som snevrer inn menighetsrådenes og fellesrådenes lovhjemlede handlingsrom i tilsettings saker, er svært uheldig. Ofte oppleves på sokneplanet avstanden til de sentralkirkelige organene og beslutningene som gjøres der, som stor, og forslaget i høringsnotatet er et nytt eksempel på at sentralmakten kan komme til å overkjøre lokalkirken med dens demokratisk valgte organ.

5. Konklusjon

Stavanger bispedømmeråd er uenig i høringsnotatets konklusjon om at Kirkemøtet 2023 skal bli forelagt en sak om innstramming av den gjeldende tilsettingspraksis i Den norske kirke, der forslaget til vedtak eksempelvis vil lyde: «Tilsettingsorganer i Den norske kirke skal ikke forskjellsbehandle søkere på grunn av likekjønnet samlivsform.»

Som det fremgår av høringsnotatet, hviler forslaget bl.a. på en oppfatning om at et slikt vedtak ikke vil utfordre at det eksisterer to teologisk legitime syn i Den norske kirke i det underliggende lærespørsmålet om ekteskapet. Som vi har vist i dette høringssvaret, holder denne antagelsen ikke stikk. Mange forfektere av synet om at en bibelsk fundert ekteskapsforståelse kun omfatter forhold mellom én mann og én kvinne, vil anse en eventuell fjerning av retten til å vektlegge homofil samlivsform i tilsetninger – noe norsk lov åpner for som lovlig forskjellsbehandling – som en utilbørlig innsnevring av hvordan deres læreoppfatning gis rom og får utfolde seg i Den norske kirke. Når to grupper med hvert sitt teologisk legitime syn på samlivsform skal leve side om side i samme kirke, kan ikke den ene gruppen foreskrive den andre

hvilke sider ved en sak som har læremessig karakter; det må gruppen selv definere og begrunne.

Hensynet til lokale og regionale variasjoner i kirken tilsier også at Kirkemøtet som Den norske kirkes sentralorgan bør avstå fra å innsnevre det handlingsrom som tidligere vedtak (jf. KM-sak 07/07 og KM-sak 17/16) og norsk lov (jf. Likestillings- og diskrimineringsloven, §§ 9 og 30) tilkjenner menighetsråd, kirkelige fellesråd og bispedømmeråd som rettmessige og demokratisk sammensatte råd med tilsettingsmyndighet.

Vedtaket Kirkerådet gjorde i KR-sak 100/22 *Adgangen til å vektlegge samlivsform ved tilsetting* lyder: «Kirkerådet vedtar å sende saken på høring.» I det ledsagende brevet av 21. desember 2022 opplyses at Kirkerådet på bakgrunn av høringen vil ta stilling til hva som skal fremmes for Kirkemøtet 2023. Stavanger bispedømmeråd anser sine innvendinger mot høringsnotatet og forslaget det munner ut i, som tungtveiende. De tilsier at hva som skal fremmes for Kirkemøtet 2023, bør være noe annet enn det nå foreliggende forslaget.

Høringsforslag fra bispedømmerådsmedlemmene Breivik Hellerdal, Milje, Espeland og Seland:

Votering: 5 stemmer

Mindretallets høringsforslag har følgende ordlyd:

Stavanger bispedømmeråd viser til brev av 21. desember 2022 og sender med dette inn vårt svar til høringen om adgangen til å vektlegge samlivsform ved tilsetting i Den norske kirke.

Stavanger bispedømmeråd støtter Kirkerådets forslag om at Kirkemøtet skal treffe et generelt vedtak som slår fast at tilsettingsorganer i Den norske kirke ikke skal forskjellsbehandle søkere på grunn av likekjønnet samliv.

Stavanger bispedømmeråd ser behov for å løfte fram noen perspektiver, som vi mener kan tydeliggjøre og forsterke argumentasjonen i høringsnotatet. Høringsnotatet legger i stor grad vedtaket fra 2007 til grunn i argumentasjonen omkring lovmessigheten av dagens forskjellsbehandling i Den norske kirke, men tar i liten grad inn over seg endringen som har skjedd gjennom liturgivedtakene i 2016 og 2017. Med innføringen av den nye liturgien fra 1. februar 2017 endret Den norske kirke praksis og begynte å vie likekjønnede par. Vi har ikke ulike praksiser, men én i møte med likekjønnede par: Vi vier. En vigslet kantor, diakon, kateket og prest kan gifte seg med en person av samme kjønn i alle landets sokn og kirker. Med denne endringen, kan det ikke lenger være grunnlag for å legge vekt på om en person er gift med en av samme kjønn ved tilsettinger i Den norske kirke.

Likestillings- og diskrimineringsloven slår fast at å diskriminere på «grunn av kjønn, graviditet, permisjon ved fødsel eller adopsjon, omsorgsoppgaver, etnisitet, religion, livssyn, funksjonsnedsettelse, seksuell orientering, kjønnsidentitet, kjønnsuttrykk, alder eller kombinasjoner av disse grunnlagene er forbudt.» I §9 gis et unntak fra forbudet mot å diskriminere, når forskjellsbehandlingen har et saklig formål, er nødvendig for å oppnå formålet og ikke er uforholdsmessig inngripende overfor den eller de som forskjellsbehandles.

Det slås fast at i arbeidsforhold (...) er direkte forskjellsbehandling på grunn av kjønn, etnisitet, religion, livssyn, funksjonsnedsettelse, seksuell orientering, kjønnsidentitet og kjønnsuttrykk bare tillatt hvis denne egenskapen har avgjørende betydning for utøvelsen av arbeidet eller yrket.

Stavanger bispedømmeråd har vedtatt at de fortsatt ønsker å kunne la være å tilsette gifte lesbiske og homofile jobbsøkere. De andre bispedømmene har avsluttet praksisen og startet å likebehandle. Som kirkerådet understreker i høringsnotatet, finnes det ingen oversikt over om det er andre kirkelige arbeidsgivere som benytter seg av dette unntaket i lovverket. Spørsmålet kirken som arbeidsgiver nå må ta stilling til, er om det fortsatt kan sies at det å være gift med en av samme kjønn er av avgjørende betydning for utøvelse av yrket som prest, diakon, kateket og kantor i Stavanger, mens det ikke er det i Bergen, Molde, Kristiansand og Tromsø. Det mener vi i Stavanger bispedømmeråd at det ikke er.

Av hensyn til dagens og fremtidige ansatte, bør kirken nå få en helhetlig ansettelsespolitikk som ikke forskjellsbehandler søkere. Det er ikke grunnlag for å ha ulike syn på ansatte, alt etter hvor i landet de jobber.

Forslag til vedtak:

Stavanger bispedømmeråd følger vedtaket fra ungdomsrådet og gir sin tilslutning til foreslått formulering i høringsnotatet:

«Tilsettingsorganer i Den norske kirke skal ikke forskjellsbehandle søkere på grunn av likekjønnet samlivsform».

Med vennlig hilsen

Jorunn Kraft Vistnes
stiftsdirektør

Gunnar Rønnestad
assisterende stiftsdirektør

Dokumentet er elektronisk godkjent og har derfor ingen signatur.

Mottakere:
Kirkerådet, Mellomkirkelig råd, Samisk
kirkeråd

Postboks 799
Sentrum

0106 OSLO